

ny § 8. I Modløsning dertil foreslaas det da i en ny Paragraf, § 8 a., at udtale, at naar de i § 8 opstillede Betingelser ikke fyldestgøres, blive vedkommende Foreninger, for saa vidt de ved vælsende Medlemsantal tilsigte en fortsat Opnaaelse af økonomiske Formaal, at behandle paa samme Maade som næringsdrivende, særligt som Selskaber med begrænset Ansvar, og pligtige at anmeldes til Firmaregistrene. — Som det, der betegner den egentlige Produktions- eller Forbrugsforening har man i den ny § 8 opstillet, at henholdsvis de forarbejdede Varer alene modtages fra, eller de for sælles Regning indkøbte Varer alene mod kontant Betaling fordeles blandt Foreningens Medlemmer, og at Netto-Udbyttet eller Overskuddet af Forbrugsforeningens Virksomhed enten anvendes til Bedste for Foreningens Fællesformue eller godtgørende Djemed eller fordeles mellem Medlemmerne i Forhold til de af dem modtagne Varers Værdi. Allerede herved udelukkes Selskaber som det i den nyere Tid stiftede „Frejr“ fra Begrebet Forbrugsforening. Naar det fordres, at de af Foreningens Medlemmer modtagne Varer skulle betales kontant, begrundes dette derpaa, at Kreditgivning i dette Forhold ikke stemmer med det tilfattede Djemed og saare let vil kunne medføre en Forstyrrelse af den hele Samvirken; i øvrigt er der ved naturligvis i Praksis ikke udelukket, at Bestyreren paa sit eget Ansvar kan ndlevere Varer til et Medlem mod dennes Løfte om at bringe Pengene i Løbet af Dagen eller dog et aldeles kort Tidsrum.

Da de her omhandlede Foreninger ikke ere næringsdrivende, have de heller ikke nogen Brug for Næringsadkomst eller Næringsbevis; for saa vidt de løse saadant, maa det forudsættes, at de ville drive Næring, men de ophøre da ogsaa at henhøre under de i § 8 givne Regler. Her opstaar imidlertid det Spørgsmaal, om disse Foreninger da ogsaa skulle være udelukkede fra at løse det i Lov om Brændevinshandel af 2den

Juli 1870 § 4 omtalte Næringsbevis eller, hvad der er det samme, være udelukkede fra at forsyne deres Medlemmer med Brændevin. Dette foreskrives i Lovforslagets § 47 sidste Stykke, og flere af Udvalgets Medlemmer anse dette for at være det rigtige. Andre Medlemmer mene derimod, at det bør forblive ved den nugældende Regel, i alt Fald indtil en almindelig Lov om Forhandling af spirituose Drikke udkommer, og de stille derfor et dertil sigtende Underændringsforslag til det i øvrigt af hele Udvalget stillede Vædringsforslag om en ny § 8. — Den Bestemmelse i dennes sidste Stykke, hvorefter det, som i Lovforslagets § 47, 2det Stykke forbydes Bestyrere eller Uddelere at drive Handelsnæring eller noget Næringsbrug, der svarer til Foreningens Virksomhed, har man derimod været enig om.

Som et Spørgsmaal af ikke ringe Betydning skal fremdeles særligt omtales det i Lovforslagets § 21 behandlede, nemlig om særegen Næringsafgift af Personer, der drive Næring uden for deres Opholdskommune, og om Beskatning af Aktieselskaber og andre Selskaber med begrænset Ansvar. I Princippet har vel hele Udvalget været enig om at billige en saadan Næringsafgift, men der har vist sig Meningsforskel dels med Hensyn til Tidspunktet for Bestemmelsernes Gennemførelse dels med Hensyn deres nærmere Indhold. I førstnævnte Henseende mener Flertallet, at Paalæget om at erlægge den omhandlede Næringsafgift til vedkommende Kommune først bør træde i Virksomhed samtids med, at der udkommer en Lov, hvorefter der skal betales personlig Skat af Ejeren af en i en anden Kommune end hans Opholdskommune beliggende Ejendom til førstnævnte Kommune. Mindretallet gør herimod gældende, at naar Indførelsen af den omhandlede Næringsafgift i og for sig findes naturlig og rigtig, er der ingen Tøje til, særligt ikke i en Næringslov, at betinge den af en anden, om end mulig lige saa vel begrundet, Reform paa det kommunale Skatteomraade. Mindretallet